

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ผมมัน
ไต่ตอก
ตัวท็อป
ของ
ขุมโลก

เพย์ตี้ (裴笛) เขียบ

qMondae แแป

เสียง (響 007Hibiki) ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

超糊的我竟是
冥界顶流 (娱乐圈)

2

everY

ทดลองอ่าน
Qiong ren
ONE AND ONLY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เมื่อความกลัวหายไป ก็อาจจะค้นพบศักยภาพที่ซ่อนอยู่ได้อย่างน่าเหลือเชื่อ บางเรื่องที่คุณคิดว่าทำไม่ได้หรือจะทำได้ไม่ดี ก็อาจเป็นสิ่งที่ทำแล้วเกิดผลลัพธ์ที่ชวนทึ่งได้เหมือนกัน

เช่นเดียวกับ 'ฉยงเหริน' โอดอลตัวท็อปของยุคโลกที่ในตอนแรกยังกลัวผีจนลมจับอยู่ตลอด แต่เมื่อฝึกฝนด้วยการดูหนังผีเยอะๆ เข้า บวกกับได้รับความช่วยเหลืออย่างดีจากเพื่อนข้างห้องอย่าง 'เหยียนโม' มาโดยตลอด ก็ทำให้เขาสามารถจัดการผีได้ดียิ่งกว่าเจ้าหน้าที่ของกองตรวจการพิเศษเสียอีก แต่ก็เชื่อว่าทุกอย่างจะง่ายเสมอไป เมื่อเขาต้องไปถ่ายรายการ 'สปีริต 101' ตอน 'บ้านสุสานกระดูก' ซึ่งแม้ผู้กำกับจะบอกแล้วว่าที่แห่งนี้ไม่มีประวัติเรื่องผีเลย ทว่าความจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้นทั้งหมด ทำให้ฉยงเหรินจำต้องพบกับเหตุการณ์สุดสะพรึง (?) ที่ยากจะหลีกเลี่ยงอีกหน

สุดท้ายการถ่ายทำรายการ 'สปีริต 101' จะผ่านพ้นไปได้ด้วยดีหรือไม่ แล้วความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเพื่อนข้างห้องจะเป็นอย่างไร พลิกหน้ากระดาษต่อไปเพื่อหาคำตอบกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เมิ่งเซิน

ผู้สืบทอดตำแหน่งยมทูตคนเป็นแห่งตระกูลเมิ่ง เป็นคนตรงไปตรงมา พูดจาขวานผ่าซากแบบไม่เกรงกลัวใคร มาตลอด โดยก่อนจะมารับหน้าที่นี้ เขาเคยเข้าร่วมทีมเดิน เป็นแร็ปเปอร์ได้ดิน และยังเคยตั้งวงดนตรีมาก่อน จึงสนใจในการวิเคราะห์ความสามารถของฉยงเหรินเป็นพิเศษ

* หลี่ซุ่ย

เป็นผู้กำกับที่รู้ความเป็นมนุษย์สุดๆ ชอบเสียมให้แขกรับเชิญทะเลาะกัน ขำยังชอบตัดต่อรายการวาไรตี้ให้เกิดดราม่า บิดเบือนความเป็นจริง แต่เมื่อได้รู้จักกับฉยงเหริน และผ่านเหตุการณ์อันน่าสะพรึงมา ก็เริ่มคิดที่จะกลับตัวกลับใจใหม่ แม้จะยังทำได้ไม่เต็มที่ก็ตาม

* สยงเหมี่ยว

ปีศาจแพนด้าสาว เป็นเจ้าหน้าที่จากกองตรวจการพิเศษ ที่ใครเห็นต่างก็มองว่าน่ารักน่าเอ็นดู ยกเว้นฉยงเหริน ที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องรูปลักษณ์ไปมากกว่าฝีมือการทำงาน แต่อย่างไรเธอก็ยังชื่นชอบและนับถือในตัวฉยงเหรินมากอยู่ดี

* หวังเยาซิง

ผู้กำกับอาวุโสของวงการที่ผลงานธรรมดาไม่มีอะไรโดดเด่น คุณภาพอยู่ในเกณฑ์พอใช้มาโดยตลอด จนกระทั่งหลายปีมานี้ผลงานของเขากลับดังเป็นพลุแตก ติดกันหลายๆ เรื่องอย่างไม่คาดฝัน ซึ่งเขาก็เป็นอีกคนที่อยากได้ฉยงเหรินมาร่วมงานมากๆ

* โจวมี

ผู้กำกับหน้าใหม่ฝีมือเยี่ยมคนหนึ่งที่เคยกำกับผลงานเรื่อง 'Open the Light' ซึ่งฉยงเหรินชื่นชอบมากเป็นพิเศษ แต่จู่ๆ เขากลับหายเข้ากลีบเมฆไป ไม่ผลิตผลงานในวงการบันเทิงต่อ และกลายมาเป็นสต๊าฟฟ์ของอ้ายคุชวินแทน

* ชูไห่จาง

ผู้อาวุโสในวงการภาพยนตร์ซึ่งได้อุทิศตัวเพื่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างใหญ่หลวง ก่อนเสียชีวิตเขาไปเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่สถาบันการแสดงแห่งเมืองหลงเจิง ทุกวันนี้ผู้ทรงอำนาจในอุตสาหกรรมมากมายล้วนแล้วแต่เป็นลูกศิษย์ของเขา รวมถึงหวังเยาซิงและโจวมีด้วย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การบูลลี่ การทรมาน
การกล่าวถึงเลือด การฆ่าตัวตาย อาการป่วยทางจิต

และสถานการณ์อันน่าขยะแขยง
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 30

รถไฟฟ้าได้คืนสายที่เก่ามาถึงสถานีปลายทาง

ฉยงเหริน "ลงรถครับ"

หลังจากเขาติดต่อยืนยันโมเรียบร้อย ก็แจ้งความกับกองตรวจการพิเศษ
หวังว่าคราวนี้กองตรวจการพิเศษจะมาเร็วๆ น้อย

กู่เมิ่งซังเดินเหยียบอากาศ เกือบจะล้มหน้าคะมำตอนเดินลงจาก
รถไฟฟ้าได้คืน สิ่งที่เขาเจอวันนี้แฟนตาซีเกินไป ถึงจะไม่ได้สร้างความเสียหาย
กับเขาโดยตรง แต่เขาก็รู้สึกเหมือนถูกสูบเอาพลังไปหมด

ผีเสื้อกล้ำมกัวโดนฉยงเหรินต่อยั่ว ก็เอ๋อด้วยสีหน้าขมขื่น "ฉันลงไป
ไม่ได้ ไปปลิวพวกนี้ผูกมัดฉันไว้ที่สายเก่าแล้ว"

ผีหน้าม้าก็พยักหน้าพร้อมกับเมฆครีมน้ำแข็งที่ปกคลุม "ตั้งแต่ผม
รับไปปลิวมา ผมก็ลงจากรถไม่ได้อีกเลย"

ฉยงเหรินที่ยืนอยู่นอกรถออกแรงยื้อยุดจุดกระซาง กลับมีแรงดิ่งที่
มองไม่เห็นอยู่กลางอากาศ รวบรวมว่ามีมือที่มองไม่เห็นกำลังต้านแรงของเขาอยู่

ด้วยเหตุนี้เขาจึงออกแรงดิ่งมากกว่าเดิมเล็กน้อย กู่เมิ่งซังหันรีหันขวาง
ด้วยความเครียด กลัวว่าจะมีคนอื่นมาเห็นพฤติกรรมประหลาดๆ ของพวกเขาเข้า
ถ้าถูกจับเพราะโดนคิดว่าเป็นบุคคลต้องสงสัยขึ้นมา อย่างนี้ชาวบ้านก็เห็นหน้าสด
ของเขากันหมดสิ!

ผีเสื้อกล้ำม "พวกเราออกไปไม่ได้จริงๆ เลิกดิ่งเถอะ เลิกดิ่งๆ แขนฉันจะ

ขาดแล้วๆ อ้ากกก"

กุ่มึงซังมองผีเสื้อกล้ำกับผีหน้าม้าถูกตึงจนผิดรูปแล้วนึกถึงหมากรังที่ขายหน้าโรงเรียนตอนเด็กๆ ขึ้นมาชอบกล

ผีเสื้อกล้ำตะเบ็งเสียงตะโกน "ช่วยด้วย! ช่วยผีด้วย! ชีวิตของผีก็คือชีวิตเหมือนกันนะ! ตัวฉันจะขาดแล้ว!"

ผีหน้าม้าหน้าตาดกเงียบๆ หน้าที่ยาวเป็นม้วนอยู่แล้วถูกตึงให้ยาวยิ่งกว่าเดิม
ฉยงเหรินขมวดคิ้ว หันตัวออกแรงกระชากลาถู ก่อนจะตึงตัวพวกเขา
ออกมาจากรถไฟฟ้าใต้ดินได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ไบปลิวในมือผีเสื้อกล้ำหล่นกระจายเต็มพื้น คนที่เดินผ่านไปมา
ไม่สามารถมองเห็นไบปลิวพวกนั้นได้ พวกมันถูกเหยียบซ้ำไปซ้ำมา

"ไอ้ย"

กุ่มึงซังรู้สึกเหมือนจะได้ยินเสียงร้องเจ็บบอกมาจากแผ่นไบปลิววางๆ
หญิงสาวในชุดทำงานยีนส์ระริกอยู่นอกเส้นเหลือง คิ้วเรียวของเธอ
ขมวดเป็นปม "เจ็บมากเลย ฉันเดินไม่ได้" ตอนนี้เธอเจ็บสาหัสกว่าเมื่อครู่มาก
เจ็บที่ขามากกว่าที่ต้องเสียอีก รู้สึกขยับไม่ไหวแม้แต่ก้าวเดียว

ในตอนนี้เองหมีแพนด้าตัวหนึ่งก็ตาลีตาเหล่พุ่งตัวออกมาจากลิฟต์
แต่เพราะมันตัวกลมกระปุกลูกเกดไปหน่อย เลยดูเหมือนกลิ้งออกมาเสียมากกว่า

"สวัสดิ์ คุณฉยงไซ้ใหม่ ขออภัย ช่วงนี้กองตรวจการพิเศษงานยุ่งมาก
เราได้รับแจ้งแล้ว ไม่ทราบว่าคุณต้องสงสัยคือใคร"

ตอนนี้ฉยงเหรินก็ไม่มีเวลาว่างมาคิดเล็กคติน้อยว่าทำไมหมีแพนด้า
ถึงมาเดินอล่างข้างอยู่ที่นี่ได้ หรือว่าอาจจะใช้วิชาเต๋าอะไรบางอย่างลึน
เขาเข้าไปทางผีหน้าม้าและผีเสื้อกล้ำ "ผมต้องรีบพาวิญญาณกลับเข้าร่าง
ฝากที่เหลือด้วยนะครับ"

น้ำเสียงเขาเรียบร้อน หมีแพนด้าตึงเครียดตามทันที "รับทราบ!"

ฉยงเหรินเดินผ่านไบปลิวที่กระจายเต็มพื้นพวกนั้น แล้วย่ำแรงๆ ไปยัง
แผ่นที่หนาที่สุดหนึ่งที่ เสียงกริโตร้องโหยหวนดังออกมาจากแผ่นไบปลิวจน
หมีแพนด้าสะดุ้งโหยง

ฉยงเหรินเดินไปตรงหน้าหญิงสาว แล้วกล่าว "ถ้าเดินไม่ไหวมาที่หลังผมไหมครับ"

ความจริงแล้วหญิงสาวในชุดทำงานค่อยๆ เริ่มตระหนักได้ว่าตัวเองเหมือนจะตายไปแล้ว แต่ก็เหมือนจะได้ยินใครพูดแว่วๆ ว่าเธอยังไม่ตาย

กุ่มิ่งซังไม่กล้าสบตาเธอเลย พอสัมผัสได้ถึงสายตาของเธอ เขาก็รีบหันขวับหนีทุกที

เสียงวิ่งๆ ดังอยู่ในสมองของเธอ หญิงสาวมองมือที่ฉยงเหรินยื่นมาให้ตน เธอรู้ว่าคนอื่นๆ กลัวเธอ และในใจเธอเองก็กลัวมากเหมือนกัน ที่กลัวไม่ใช่แค่ความตาย แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือกลัวลูกน้อยในท้องของเธอจะจากไป เพราะอุบัติเหตุ เธอรู้สึกขาดกัวเล็กน้อย "เลือดออกด้วยค่ะ มันจะเลอะคุณหรือเปล่า"

ฉยงเหริน "ไม่เป็นไรครับ น้ำยาซักผ้าผมซักคราบเลือดได้ แถมซักสะอาดมากด้วย" เขาหยุดคิดเล็กน้อย แล้วก็เอ่ยเสริมไปอีกประโยค "กลิ่นสตรอเบอร์รี่มันดีด้วยนะ!"

"อ้อ..."

กุ่มิ่งซังรู้สึกแหม่งๆ กับบทสนทนานี้ ถึงอย่างนั้นก็รู้สึกประทับใจสุดๆ และยังรู้สึกเลื่อมใสในตัวอีกฝ่ายมาก อย่างน้อยตัวเขาเองคงไม่กล้าเอ่ยปากบอกให้เธอที่หลังอย่างฉยงเหริน

ถึงในข่าวจะบอกว่ากำลังยื้อชีวิตอยู่ แต่ใครจะรู้ละว่าจะสามารถช่วยให้เธอรอดพ้นจากความตายได้หรือเปล่า

หญิงสาวกำลัง민กับคำตอบแสนชัดเจนของฉยงเหริน แล้วก็ป็นขึ้นไปเกาะหลังเขาแบบงงๆ ฉยงเหรินรู้สึกเหมือนกำลังแบกก้อนน้ำแข็งเย็นๆ อยู่ เขารีบจำออกจากสถานีรถไฟใต้ดินทันที

ตอนแรกฉยงเหรินยังกลัวว่าจะหาศูนย์พักพิงไม่เจอ เขากำลังจะทักไปถามเหยียนโม่ แต่ชั้นลิฟต์มาก็เห็นป้ายชี้ทางไปศูนย์พักพิงเสียก่อน

ตัวอักษรใหญ่สะดุดตา แถมยังมีทั้งภาษาจีนและภาษาอังกฤษด้วย นั่งรถไฟใต้ดินสายเก่าครั้งที่แล้วยังไม่เห็นป้ายบอกทางนี้เลย บางทีอาจเป็น

เพราะเขากำลังแบกวิญญาณที่จำเป็นต้องไปศูนย์พักพิงอยู่ ถึงได้มองเห็น โดยอัตโนมัติสินะ

ถ้าเป็นแบบนั้น ก็เป็นวัฏกรรมที่ล้ำยุคสุดๆ ไปเลย

ออกจากสถานีรถไฟใต้ดิน ฉยงเหรินใส่เกียร์หมารีบพุ่งไปที่ศูนย์พักพิง โดยด่วนจ้ะ ไม่เกินสองนาทีก็นั่งป้าย 'ศูนย์พักพิงวิญญาณเร่ร่อนแห่งนคร ประจำเมืองหลวงเชิงสาขาสี' อยู่ด้านบนของร้านขายลอตเตอรี่

เขาตรงไปที่ร้านขายลอตเตอรี่ทันที "ช่วยอะไรหน่อยสิครับ ผมแบกวิญญาณดวงหนึ่งอยู่ อยากให้รีบส่งเธอกลับร่างด่วนเลยครับ เธอพูดว่าเจ็บตลอดเลย"

พนักงานร้านขายลอตเตอรี่เงยหน้าขึ้นมาจากคอมพิวเตอร์ "ฉยงเหริน?"

ไม่ว่ากันว่าจะเป็นผีที่คุ้นหน้าคุ้นตากันดี พนักงานคนนี้ก็คือ 'ยมทูตขาว' ที่เขาถอดขวานออกจากหัวให้มันเอง

ถึงเธอจะตื่นเต้นที่ได้เจอไอดอลแบบสุดๆ แต่ก็ยังคงรักษาเอกลักษณ์ 'รักงานยิ่งชีพ' ของเจ้าพนักงานในยมโลกได้เป็นอย่างดี เธอไม่ได้จួយใจอกาสนี้ พูดคุยกับฉยงเหริน แต่หันไปพูดปลอบหญิงสาวคนนั้นก่อน "ถ้ารู้สึกเจ็บก็เป็นเรื่องดีล่ะ นั่นแปลว่าคุณกับร่างกายยังเชื่อมต่อกันอย่างแนบแน่น ถ้าไม่มีความรู้สึกแล้ว ก็แปลว่าตายแล้วจริงๆ ค่ะ ฉันจะเรียกให้ยมทูตที่รอคำสั่งอยู่ พาคุณไปส่งกลับร่างนะคะ"

ฉยงเหรินวางหญิงสาวในชุดทำงานลง 'ยมทูตขาว' เรียกยมทูตขาวตัวจริงตนหนึ่งผ่านอินเตอร์คอม ฉยงเหรินเห็นแล้วรู้สึกคุ้นหน้ามาก เมื่อเห็นรอยแผลสีแดงบนหน้าของเธอ ก็พลันนึกขึ้นได้ว่านี่คือผีสาวนามว่าโจวหรง ที่เจอในบ้านผีสิง

โจวหรงเห็นว่าเป็นเขา ก็อุดปากตัวเองก่อนจะกรี๊ดออกมา แล้วหันไปชี้โช้ตรวนวิญญาณตรวนสาวน้อยไว้ พร้อมเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ไม่ต้องกลัวนะ ฉันคล่องโซ้ไว้จะได้พาเธอกลับไปโรงพยาบาลได้สะดวก เป็บเดียวก็ได้กลับร่างแล้ว"

เธอมองฉยงเหรินอย่างอาลัยอาวรณ์ ก่อนพาสาวน้อยคนนั้นจากไป พร้อมน้ำตา

อวีไวย่ค่อยๆ ได้สติ เธอลืมตาขึ้นมา รู้สึกปวดหัวแปลบเพราะแสงสว่าง
ที่ทึมแทงสายตา เพียงขยับเล็กน้อย กระเพาะของเธอก็ส่งเสียงดังโครกคราก
ด้วยความบั่นบ่วน อีกทั้งตาลายไปหมด

เธอรู้สึกเหมือนสมองถูกกวนเป็นหม้อโจ๊ก

"ตื่นแล้ว! เธอได้สติแล้ว!"

อวีไวย่ได้ยินเสียงสามีตัวเองกำลังร้องไห้โฮอยู่ที่ไหนสักแห่ง ร้องให้ไป
พลงตะโกนเรียกเวเวเวไปพลง

โธ่! ไม่ต้องร้องแล้ว ยิ่งร้องเธอยิ่งปวดหัวนะ

อวีไวย่รวบรวมกำลังที่มีอยู่น้อยนิดลูบท้องตัวเอง "ลูก...ฉัน...ลูก..."
เธอเสียงแหบพร่าอย่างหนัก พูดออกมาไม่เป็นภาษา

คนสวมชุดสีขาวเตี้ยคนหนึ่งก้มลงมากระซิบข้างหูเธอ "วางใจเถอะ
ลูกคุณไม่เป็นอะไร คุณกับลูกแข็งแรงมาก"

อวีไวย่ได้ยินคำรับรองจากปากเธอ ก็วางใจแล้วผล็อยหลับไป

เธอจำได้ว่าตัวเองเหมือนจะตายไปแล้ว แต่มีคนช่วยเหลือไว้

คนคนนั้นสวมมาสก์ เห็นหน้าไม่ชัด แต่ได้ตาสวยๆ ของเขามีไฝเสน่ห้อย
หนึ่งเม็ด

หวังว่าตื่นมาแล้วจะได้เจอกับเขาอีก เธออยากบอกกับเขาว่า

ขอบคุณที่ช่วยฉันกับลูกของฉัน

"สำนักงานประจำแดนหยางของพวกคุณเปลี่ยนมาเป็นร้านขายลอตเตอรี่
แล้วเธอ"

พนักงานใช้สองมือเท้าไปหน้ากลมๆ ไว้ พร้อมกับพยักหน้า

"แต่ตอนคุณเป็นพนักงานหน้าร้าน คนอื่นจะไม่คิดว่าใช้แรงงานเด็ก
หรอกครับ"

พนักงาน "ฉันก็บอกไปว่าเป็นร้านของพ่อ ฉันแค่มาช่วยพ่อดูแลร้าน
นะค่ะ"

"อ้อ" ฉยงเหรินพยักหน้า เขาลูบขนอ่อนที่ลูกชันตามแขน "ได้ยินว่า"

บ้านผีสิงเงืงแล้ว"

พนักงาน "ก็ไม่ถึงกับเงืงหรือคะ แต่ที่ตรงนั้นถูกเรียกคีนไปแล้ว เห็นว่า จะสร้างเป็นตึกใหญ่ ฉนั้นว่าเจ้านายของพวกเรา...อ้อ หรือก็คือท่านพญายมณะคะ น่าจะทำเงินได้อีกหลายร้อยล้านเลยละ"

ฉงเหรินหูผึ่งเบาๆ ทำเป็นถามอย่างไม่ว่ใจ "ท่านพญายมมี อสังหาริมทรัพย์ที่โลกคนเป็นใหญ่โตขนาดนี้เลยหรือครับ"

พนักงาน "แน่นอนค่า ได้ยินว่าตอนแรกแค่ซื้อบ้านเก็บไว้นิดๆ หน่อยๆ หลังจากนั้นก็เปิดให้เช่าบ้าง ขายที่บ้าง เปิดร้านบ้าง สะสมมาหลายพันปี ก็กลายเป็นว่ารวยสุดๆ ไปเลย"

นี่ละที่เขาเรียกว่าเวลาก็คือบุญแจ้สุ่ความมั่งคั่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แต่ คนธรรมดาคงไม่มีโอกาสนี้

อิจฉาง

ฉงเหรินทำธุระเสร็จก็กอดอกวงัฉงกลับไปที่รถไฟฟ้าใต้ดินสายเก่า ก่อนจะพบว่าหมีแพนด้า กู๋เม้งซัง รวมทั้งผีสองตนกับไบปลิวอีกไม่นานยลัวน ยืนอยู่หน้าทางเข้าสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน

สายตากู๋เม้งซังจดจ้องหมีแพนด้าจนแทบจะทะลุมู่รอมร่อ

"นี่พวกคุณมายืนรับโทษอะไรอยู่ตรงนี้ครับ"

ปีศาจหมีแพนด้ากล่าว "ให้ฉนั้นไปส่งคุณทำงานได้ไหม พอดีมีเรื่องอยากจะ คุยกับคุณระหว่างทางด้วย"

ฉงเหรินพยักหน้า อันที่จริงเขาก็อยากหาจ้งหะคุยกัคนของกองตรวจการ พิเศษซี่ๆ ลักครั้งเหมือนกัน หน่วยงานทำงานกันไม่มีประสิทธิภาพเอาซะเลย

ไม่ได้ขอรับรองให้พวกเขาปรากฏตัวภายในห้านาทีเหมือนตำรวจเพื่อ ประชาชน แต่ผีสองตนนี้ก็อยู่ในรถไฟฟ้าใต้ดินสายเก่าตั้งหลายวันแล้ว ทว่า กลับไม่มีใครมาจัดการเลย ประสิทธิภาพการทำงานแบบนี้ น่าถูกฝ่ายบังคับใช้ กฎหมายทั้งแดนหยินแดนหยางหิ้วตัวขึ้นมามาตีจ้งๆ

ปีศาจหมีแพนด้าพาพวกเขามาถึงลานจอดรถ เปิดท้ายรถ แล้ว ตรวจสองผีไว้ในนั้น จากนั้นจึงเปิดประตูรถฝั่งคนขับ เริ่มปายป็นขึ้นไป

กันอวบๆ ของมันป็นขึ้นไปบนเบาะคนขับอย่างทุลักทุเลเล็กน้อย

ฉยงเหรินหัวหลังคอมันขึ้นมา วางบนเบาะพร้อมจับหันทิศทางที่ถูกให้ จนหมีแพนด้าเบียดตัวขึ้นมามบนเบาะคนขับได้สำเร็จ

ปีศาจหมีแพนด้าสตาร์ตรถ ฉยงเหรินกับกุ่มิ่งซังนั่งเบาะหลัง สายตาเลื่อนลอยของกุ่มิ่งซังจ้องไปที่แผ่นหลังของหมีแพนด้าอยู่ตลอด

ไม่ได้ๆ อย่างน้อยก็ไม่สมควร มันผิดบรรทัดฐานสังคมไว้อย

นี่มันหมีแพนด้านะ! เจ้าคนวิปริต!

กุ่มิ่งซังกระซิบ "เธอคือเด็กผู้หญิงที่สวยงามที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอ เธอหน้าเล็ก จมลึก ตากลมโต ผิวขาวผ่อง ตัวเล็ก ผอมบาง สมบูรณ์แบบ"

ฉยงเหรินมองไหล่กว้างๆ ของหมีแพนด้า "...ขออวยพรในะครับ"

ปีศาจหมีแพนด้าพูดขึ้น "คุณกุ่มิ่งซังนี่ดวงตกใช่หรือเปล่า"

กุ่มิ่งซังตกใจ "คุณรู้ได้ยังไง"

ฉยงเหรินกล่าว "ผีสองตนนี้อ่อนแอขนาดนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะคุณดวงตก ก็คงไม่มีทางเห็นพวกเขา" เขาหยิบใบปลิวแผ่นหนึ่งขึ้นมาดู "อาคมเซ็นชื่อ ตัวตายตัวแทน..."

ปีศาจหมีแพนด้าร้อนใจ "ห้ามพูดออกมานะ ถ้าพูดออกมามันจะถือว่า ใช้อาคมแล้ว และมันก็จะตามติดคุณ"

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังออกมาจากใบปลิว หนังสือเล่มเล็กๆ ปรากฏออกมาบนนั้น หน้าปกหนังสือเป็นสีเหลืองแดงดูน่าขยะแขยง เหมือนเป็นรอยเลือดที่ถูกทิ้งไว้บนนั้นมานานนม

ใบปลิวส่งเสียงพึมพำแปลกๆ "แกเป็นของฉันแล้ว ฉันจะเอาวิญญาณของแก อ้ากกก"

ฉยงเหรินยัดหนังสือกลับเข้าไปในกระดาษาใบปลิว ฝ่ามือประกบกัน แล้วออกแรงอัดเข้าด้วยกันอย่างแรง เพื่อให้มีแรงอัดเพิ่มขึ้น เขาจึงหมุนมือไปไปด้วยพร้อมอัดเข้าไปด้วย

ใบปลิวส่งเสียงไอโซลออกมาทันที เหมือนกับคนคนหนึ่งกำลังพยายามกลืนกระดาษาปึกใหญ่ลงคอไป

กู้มึงซังสันสะท้อนอย่างแรงสองที แล้วลอบถดตัวถอยห่าง *ฉยงเหริน* นึกกลัวโคตร วัตถุลึกลับน่ากลัวแบบนี้ก็ยิ่งยัดกลับไปด้วยมือเปล่าได้

พอฉยงเหรินรู้สึกว่หนังสือถูกยัดกลับลงไปสำเร็จแล้ว โบปลิวกก็ส่งเสียงร้องให้สะอึกสะอื้นออกมา เขาก็กลับไปอ่านตัวอักษรบนโบปลิว

การวางตัวอักษรสุดอัปลักษณ์และการตีพิมพ์สุดหยาบกระด้างนี้แทบไม่ต่างอะไรกับโบปลิวโฆษณาพลาสติกเทอร์นังสุนซ์* รักษาโรค X ตามเสาไฟฟ้า

สิ่งที่โฆษณาคุณไสยเล็กๆ แผ่นนี้ต้องการแนะนำหลักๆ คือ

อาคมเข็นชื่อตัวตายตัวแทน วิธีสังร่างคนเมาสุรา วิธีผลักคนตกรางรถไฟ ให้มาเป็นตัวตายตัวแทน

เดี่ยวนะ

ฉยงเหรินไม่เข้าใจ "นอกจากดารา จะมีใครเขาวางมาเข็นชื่อให้คนอื่นแบบนี้ด้วยเหรือ แล้วในเมื่อเป็นดารา ก็ไม่น่าจะมานั่งรถไฟไฟฟ้าได้ดินบ่อๆ ด้วยเหรือเปล่า หนาซ้ำถึงจะเป็นดารา ขอแค่ผู้จัดการฝึกสอนมาดี ใครๆ ก็ต้องรู้กันทั้งนั้นว่าเข็นชื่อได้เฉพาะบนกระดาศโปสเตอร์ที่จะไม่ถูกคนอื่นนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น ทำไมพวกคุณถึงต้องเลือกใช้วิธีนี้ด้วยล่ะ"

กู้มึงซังที่เกือบจะเข็นชื่อไม่กล้าปริปาก

ถึงผีหน้าม้าจะนั่งอยู่ในช่องเก็บของหลังรถ แต่ก็สามารถมองเห็นความเคลื่อนไหวของเบาะหน้าผ่านหน้าต่างเหล็กตรงกลางได้ เขาเห็นฉยงเหรินทรมานโบปลิวกก็กลัวจนน้ำตาร่วงเผาะ แต่หน้าเขายาวเกินไป ยังไม่ทันไหลถึงแก้มก็แห้งแล้ว เขาร้องให้พลางกล่าว "เพราะวิธีอื่นใช้ยากกว่า พวกเราก็เลยไม่มีทางเลือก"

ดูดีๆ แล้วก็เป็นคนที่ดินะเนี่ย ฉยงเหรินคิด

อาคมสังร่างคนเมาสุรา อันดับแรก ตามหาคนที่เมามายไม่ได้สติถามเขาว่าเต็มใจถูกสังร่างหรือไม่ ถ้าถามแล้วอีกฝ่ายตอบตกลงติดต่อกัน 287 ครั้ง ก็เป็นอันสังร่างสำเร็จ

* พลาสติกเทอร์นังสุนซ์ อุปมาถึงสิ่งที่ตบตา หลอกลวงคน

การรักษาความปลอดภัยของรถไฟฟ้าเมืองหลวงจึงเข้มงวดมาก พวกข้าให้ล่าเมายาไม่มีทางนั่งรถไฟฟ้าใต้ดินได้เลย หน่าซำในเมื่อเมายาไม่ได้สติไม่แน่ว่าความสามารถในการพูดเป็นภาษาอาจจะหายไปด้วย แล้วจะตอบคำถามถึง 287 ครั้งได้หรือ

ยิ่งไปกว่านั้น ต่อให้คนคนนั้นจะมีสติเต็มเปี่ยม แต่จะมีใครที่โหมมีความอดทนเล่นเกมตอบคำถามถึง 287 ครั้งกับผี ถ้าเขาไปบอกคนอื่นว่าวิธีแบบนี้เป็นคุณไสย คุณไสยคงได้น้ำตาาร่วงแน่

วิธีหลักคนตรวกรถไฟให้มาเป็นตัวตายตัวแทนก็ยังไม่มีทางทำสำเร็จ ผีที่ได้รับใบปลิวจะถูกจำกัดให้ไปไหนมาไหนได้แค่ในรถไฟใต้ดิน ถ้าหากประตูรถไฟฟ้าเปิด พวกเขาก็ทำได้แค่ผลักคนไปที่ชานชาลา แล้วอีกฝ่ายก็คงไม่มีทางล้ม นับประสาอะไรกับการไปสิงร่างในจังหวัดที่อีกฝ่ายตกลงไปเสียชีวิต

ชายหน้าม้าร้องให้ด้วยความทุกข์ระทม ก่อนเขารับใบปลิวมาก็ไม่คิดว่าวิธีที่มันบอกจะห่วยแตกขนาดนี้ พอรับใบปลิวมา คิดจะลงจากรถไฟฟ้าใต้ดินก็ไม่ทันแล้ว

ผีเสื้อกล้ำมจยจังหวะนี้ร้องทุกข์ที่ถูกปรักปรำ

"ฉันถูกใส่ร้ายจริงๆ นะ ทั้งหมดเป็นเพราะใบปลิวพวกนี้ ชีวิตฉันแสนรันทด"

กุ่มิ่งซังเห็นฉยงเหรินพูดทั้งที่ตัวสั่นระริกเบาๆ ก็รู้สึกแปลกใจ "ทำไมนายถึงสั่นล่ะ กลัวอยู่หรือ"

ฉยงเหรินมองเขาแปลกๆ "แน่นอนสิครับ ข้างหลังผมมีผีสองตนนั่งอยู่เฉยวันละ คุณไม่กลัวหรือ"

กุ่มิ่งซังส่ายหน้า "ตอนแรกกลัวมาก แต่เมื่อกี้เห็นวิธีที่นายจัดการกับใบปลิวนั้น ฉันก็คิดว่าผีสองตนนั้นกับใบปลิวवलบคุณหารแล้วยังไงก็ไม่กลัวเท่านาย แค่ว่า คือฉันจะบอก่านายทำให้ฉันรู้สึกปลอดภัยมาก ตอนอยู่บนรถไฟฟ้าใต้ดินนายไม่สั่นสักนิด ทำไมจู่ๆ มานึกกลัวเอาตอนนี้ล่ะ"

"ก็เปอร์เซ็นต์ผีในรถไฟฟ้าใต้ดินต่ำกว่าที่นี้นี่นา" ฉยงเหรินพูดออกมา

เต็มปาก

กุ่มิ่งซัง "เปอร์เซ็นต์ฟี?"

ฉยงเหริน "ใช่ครับ วันนี้ในรถไฟฟ้าใต้ดินน่าจะมีคนถึงหลักร้อยได้ แต่มีฟีอยู่แค่สอง ปริมาณฟีคงจะต่ำกว่าสองเปอร์เซ็นต์ แต่ตอนนี้เปอร์เซ็นต์ฟีในรถไฟถึงสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ก็ต้องนำกลั้วกว่าบนรถไฟฟ้าใต้ดินสิ"

ไบปลิวส่งเสียงหัวเราะเยาะออกมา พอฉยงเหรินทุบไปหนึ่งดับ ไบปลิวก็เงยบเสียงทันที

กุ่มิ่งซัง "..."

ตกลงนายกลัวอะไรกันแน่นะ

มีคนทีกลัวผีโดยใช้ตรรกะได้ขนาดนี้ด้วยหรอ กลั้วตามเปอร์เซ็นต์ของฟีเนี่ยนะ...กุ่มิ่งซังไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาบรรยายเลย แต่ว่าเขาก็เข้าใจเหตุผลอย่างหนึ่งแล้ว ที่ฉยงเหรินสามารถกดหัวเขาบนชาร์ตเพลงด้วยแฟนคลับหกแสนแปดหมื่นคนได้ก็ใช่ว่าจะไม่มีเหตุผล

อย่างที่คิด พวกศิลปินเป็นพวกเพี้ยนๆ กันทั้งนั้น เขายอมแพ้แล้ว

"แล้วเอ่อ...พี่สาวท่านนี้" ฉยงเหรินกล่าว "ผมคิดว่าการบริการประชาชนของพวกคุณแย่สุดๆ เลยครับ พวกคุณควรไปให้ว่านสถานี่ตำรวจหรือไม่กี่หน่วยงานในนครมาช่วยแก้เรื่องนี้ให้หะครับ"

ปีศาจแพนด้าละอายใจมาก "ขอโทษ ช่วงนี้พวกเรายุ่งมากจริงๆ แล้วคนของพวกเราไม่ได้มีเยอะขนาดนั้นด้วย"

ฉยงเหรินถามอย่างอดไม่ได้ "พวกคุณมีเจ้าหน้าที่กี่คนหรอ"

ปีศาจหมีแพนด้า "ที่จัดสรรตำแหน่งแล้วก็มีเจ็ดสิบกว่าตัว"

ฉยงเหรินถามต่อ "แล้ววันนี้พวกคุณได้รับแจ้งคดีลี้ลับกี่คดีหรอ"

ปีศาจหมีแพนด้ากินปูนร้อนท้อง "คะ...คดีเดียวคะ"

ฉยงเหรินแปลกใจ "แค่คดีเดียวยังส่งคนมาน้อยแบบขอไปทีอีกหรอครับ"

กุ่มิ่งซังเห็นคนรักในฝันของตนถูกฉยงเหรินตำหนิจนคอตกก็สุดจะกลั่น แต่สุดท้ายเขาก็ไม่กล้าพูดอะไร ทุกคนอยู่บนรถคันเดียวกันหมด โดยต้องคอยดูสีหน้าของฉยงเหรินเพื่อหาทางเอาตัวรอดกันทั้งนั้น คงมีแต่ต้องอดทน

แล้วละคุณหนูแสนสวย

ฉยงเหรินถอนหายใจหนักๆ "มิน่าละ พวกคุณถึงจัดการเรื่องนั้นกันนานขนาดนี้"

ปีศาจหมีแพนด้าพูดขอโทษอีกหลายรอบ มันเพิ่งเคยเจอผู้ชายที่เห็นหมีแพนด้าแล้วไม่รู้สึกหวั่นไหวได้ขนาดนี้เป็นครั้งแรก จู่ๆ ก็รู้สึกถึงความยากลำบากของชีวิตหมีแพนด้า เพราะช่วงนี้มันยังอ้วนกลมกระปุกลูกไม่พองขึ้นหรือ

มันไม่ใช่สัตว์ที่น่ารักที่สุดในโลกหรือ

หลังจากเรื่องของหรงจิน ประกอบกับคำโฆษณาที่เมิ่งเซียนชานคุยโวไปทั่ว ฉยงเหรินจึงเริ่มมีชื่อเสียงเล็กๆ ภายในเมืองหลงเจิงแล้ว ท่านหยางหลังคิดว่าฉยงเหรินมีความสามารถ แถมโง่งมยังสุจริตเที่ยงธรรม เหมาะกับการชักชวนให้มาเข้าร่วมกองตรวจการพิเศษเพื่อบริการประชาชน

ได้ยินว่าฉยงเหรินมีคนรู้จักที่เป็นยอดฝีมืออยู่ด้วย ถ้าตั้งดูดยอดฝีมือคนนั้นมาได้ก็คงดีมาก นอกจากนี้ท่านพญายมก็เหมือนจะรู้จักมักจี่กับฉยงเหรินอยู่เล็กน้อยอีก

ดังนั้นพอได้รับแจ้งความจากฉยงเหริน ก็เลยตั้งใจส่งปีศาจหมีแพนด้ามาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

ปีศาจหมีแพนด้าร้องทุกข์อย่างไรที่ฟังอยู่ในใจ หยางต้าซือ ฉันทขอโทษ ฉันทำแผนของต้าซือพังแล้ว ท่านให้ฉันทใช้ความน่ารักของหมีแพนด้ามาละลายหัวใจคุณฉยงเหริน ล่อให้คุณฉยงเหรินมาเข้าร่วมกองตรวจการพิเศษ แต่ฉันททำพังแล้ว เขาเป็นสายพันธุ์ประหลาดประเภทไม่ชอบหมีแพนด้า

กู่เมิ่งซังเห็นเธอห่อเหี่ยว ก็รีบเข้าไปเอ่ยแนะนำตัวเองแทบจะเดียวหน้า "คุณหนูสุดสวยครับ ผมชื่อกู่เมิ่งซัง ขอผมทราบบชื่อของคุณได้ไหม"

ปีศาจหมีแพนด้ากลืนน้ำตาสุดความสามารถเพื่อจะได้ไม่เกิดอุบัติเหตุทางถนน "สงงเหมียว่ะ"

กู่เมิ่งซัง "เพราะมาก!"

สงงเหมียวกำชับเขา "ช่วงนี้คุณดวงตก ก็เลยมองเห็นวิญญาณ กลับไปแล้วอย่าลืมไปไหว้สักการะในวัดในศาลบ้างนะ จะเป็นเทพองค์ไหนก็ได้ ถ้าไปทำ

พิธีสะเดาะเคราะห์ที่วัดเต้าได้ก็จะปลอดภัยกว่านิดหน่อย"

กู๋เมิ่งซังรีบกล่าวขอบคุณ แล้วถือโอกาสยื่นขอเบอร์โทรศัพท์ แต่ก็ถูก
สงยเหมียวปฏิเสธ

แล้วฉยงเหรินก็เข้าใจทุกอย่าง เขาทุบกำปั้นกับฝ่ามือหนึ่งที "ที่แท้ก็คุณ
นี่เอง ว่าแล้ว ผมรู้สึกคุ้นหน้ามาก"

ถ้าถามว่าประโยคไหนทำให้กู๋เมิ่งซังหัวใจแหลกสลายไม่เป็นชิ้นดีได้
คำตอบก็น่าจะเป็นประโยคนี้แหละ เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าฉยงเหรินจำเขา
ไม่ได้

เมื่อนึกถึงตอนที่ตัวเองจำฉยงเหรินได้จากทำเดิน ผมหยิกน้อยๆ ไปได้ตา
แล้วก็หุน เขาก็รู้สึกอับอายจนอยากกระโดดลงจากรถเดี๋ยวนี

สงยเหมียวอธิบายกับฉยงเหริน เพราะว่าเงินเดือนในกองตรวจการพิเศษ
น้อย เลยไม่ค่อยมีคนเข้ามาสมัครงานด้วย สองปีมานี้เพิ่งจะอนุญาตให้
เจ้าหน้าที่รับงานส่วนตัวได้อย่างเปิดเผย จำนวนคนสมัครงานถึงเพิ่มขึ้นมาบ้าง
แล้วคนที่สมัครเข้ามาต่างก็อยากได้สิทธิห้าประกันหนึ่งกองทุนกับสวัสดิการ
ดูแลค่ารักษาพยาบาลจากการทำงานทั้งนั้น เพราะยังไงานานี้ก็อันตรายมาก
ใครๆ ก็อยากหางานมารองรับชีวิตสักงาน

แต่ปัญหาที่ตามมาจากการอนุญาตให้รับงานนอกก็คือเจ้าหน้าที่
ส่วนใหญ่เอาแต่ยุ่งกับการหาเงิน ไม่มีใครอยู่รักษาการณ์และคอยจัดการ
งานที่กองตรวจการพิเศษควรทำ

พวกเขาไม่ได้เพิ่งมีคนไม่พอแค่วันสองวัน คนที่เก่งๆ ก็ควบคุมยาก
คนธรรมดาาก็ใช้ประโยชน์ไม่ได้

ฉยงเหรินแนะนำขึ้นมาทันที "พวกคุณควรคิดให้กว้างกว่านี้"

สงยเหมียว "คิดให้กว้างยังงัยคะ"

ฉยงเหริน "คราวก่อนเพื่อนข้างห้องผมต้องบทยาลูกเห็บระยะไกลได้ผล
ชะงัดมาก พวกคุณก็อย่าเอาแต่จำกัดตัวเองอยู่กับวิธีการเก่าๆ ลองคิดค้น
วิธีการใหม่ๆ ดูสิครับ อย่างเช่น สลัดยันต์หรือมนตร์ลงไปในกระสุนยาง เจอผี
ที่ไม่เชื่อฟังก็ไม่ต้องไปนั่งท่องมนตร์หน้างาน ยิ่งกระสุนไปเลยไม่ดีกว่าหรือ

ถ้าใช้วิธีนี้ได้ พวกคุณก็ไม่จำเป็นต้องหาเจ้าหน้าที่ภาคสนามที่มีพรสวรรค์
ล้าเลิศหรอก แค่นี้ก็เพียงพอต่อการต่อสู้ได้แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นผีส่วนใหญ่อ่อนตาย
ก็เป็นคนธรรมดาทั้งนั้น ยากจะทำร้ายคนก็ต้องอาศัยวิธีการของยมโลก เวลา
ต่อสู้จริงๆ พลังของพวกเขาอ่อนแอมาก"

สยองเหมียวได้ฟังก็อึ้ง "แบบนี้ก็ได้หรือ"

ฉยงเหริน "เพื่อนข้างบ้านผมท่องมนตร์ผ่านวิดิโอคอลล์แล้วยังได้ผลเลย
แล้วทำไมจะไม่ได้ล่ะ พวกคุณก็ลองดูกันก่อนสิ ยิ่งไงทุกปัญหาก็ต้องมีวิธีแก้
อยู่แล้ว"

สยองเหมียวฮึกเหิมขึ้นมาทันที

ส่วนเพื่อนข้างห้องก็กำลังตรวจสอบรูปที่อยู่อาศัยกับคลิบสถานที่จริงที่
ทางสำนักงานประจำแดนหยางเสนอมายู่หน้าคอมพิวเตอร์

"เลขาฯ หนาน ช่วยฉันดูหน่อยว่าคนเป็นน่าจะชอบแบบบ้านหลังไหน
มากกว่ากัน"

เลขาฯ หนานไม่สามารถหลีกเลี่ยงคำสั่งได้ เธอดูขนาดเนื้อที่ก่อน จากนั้น
ก็ต้องสวดลมหายใจเย็นเฉียบ "ฉันว่ามันไม่สำคัญหรอกค่ะ ตราบใดที่มันเป็น
สิ่งที่ท่านมอบให้ อีกฝ่ายจะต้องชื่นชอบอย่างแน่นอนค่ะ"

ต่อให้ไม่ชอบ ใครจะกล้าเรื่องมากกับบ้านหลังใหญ่ที่มีประตูทางเข้า
ห้าชั้นและมาพร้อมสวนดอกไม้กับสระบัวกันล่ะ

ในฐานะที่เป็นเลขาฯ ของท่านพญายมและเป็นแฟนคลับของฉยงเหริน
ตอนนี้จิตใจของเลขาฯ หนานสับสนงุนงงสุดๆ

มีความรู้สึกเหมือนส่งลูกชายออกเรือนพร้อมกันทีเดียวสองคนอย่างนั้น
แหละ

ฉยงเหรินแทบไม่เหลือความเชื่อมั่นในกองตรวจการพิเศษแล้ว แทนที่จะ
รอพวกเขามาสะสางคดีอย่างเชื่องช้า สู้ให้เขาจัดการเองดีกว่า

เขายกใบปลิวขึ้นมาแล้วเริ่มขมขู่ "คืออย่างงั้นะ นิสัยของผมเป็นยังไง

เชื่อว่าคุณก็พอจะรู้เบื้องต้นมาบ้างแล้ว ตอนนี้คุณมีทางเลือกอยู่สามทาง"

ปีศาจหมีแพนด้าอดพูดขึ้นไม่ได้ "คุณฉยง ขึ้นตอนการสอบปากคำฉบับสมบูรณ์ของพวกเราจำเป็นต้องมีการกล่าวเตือนเขาก่อนนะ"

ฉยงเหริน "อ้อๆ โอเค ผมขอเตือนคุณ ถ้าคำตอบของคุณทำให้ผมฟังพอใจไม่ได้ ผมจะจับคุณจิกที่ละแผ่นๆ"

หลังจากที่ไบปลิวถูกเขาทุบจนร้องไห้ไป มันก็เสียงแหบแห้งเล็กน้อยถามด้วยเสียงแหบพร่าสั่นเครือว่า "ฉันมีทะเล...ทางเลือกอะไรบ้าง"

ฉยงเหริน "หนึ่ง สารภาพออกมาตามตรง แล้วถูกผมต่อยหนึ่งที่ สอง ไม่สารภาพออกมาตามตรง แล้วถูกผมต่อยหนึ่งที่ และสาม ถูกผมต่อยหนึ่งที่ แล้วสารภาพออกมาตามตรง"

พูดจบ เขาก็ทำวามาด เอามือวางประสานกันบนหัวเขา ทำทางเยือกเย็นและสง่างาม "เลือกเลยครับ"

ปีศาจหมีแพนด้ายังคงรักษาขั้นตอนการสอบปากคำของกองตรวจการพิเศษ "ฉันคิดว่าพวกเราควรเอาตัวเขากลับไปที่หน่วยก่อน"

ไบปลิวสั่นกระดาคะระริก "...สามตัวเลือกนี้มีอะไรต่างกันตรงไหนบ้าง"

"แน่นอนว่ามี" ฉยงเหรินกล่าว "ความแรงในการถูกต่อยไม่เหมือนกัน ผมแนะนำให้คุณเลือกข้อสาม"

ถ้าไบปลิวมีศรัทธะ มันคงสายหัวเป็นกลองปึงแป้งแน่นอน เมื่อเห็นฝ่ามือแสนน่ากลัวของฉยงเหรินยื่นเข้ามา มันก็ตะโกนเสียงดัง "ฉันเลือกข้อหนึ่ง!"

ฉยงเหรินดึงมือกลับ มุมปากยกขึ้น "สารภาพมาสิครับ"

ไบปลิวกล่าว "ฉันถูกสร้างขึ้นมาโดยผู้ชายหน้าบากคนหนึ่ง"

ผู้ชายหน้าบากนั้นเธอ

ฉยงเหรินนึกถึงตอนที่กองตรวจการพิเศษโทรหาเขาครั้งที่แล้ว ตอนที่ทางนั้นบอกเขาว่าจัดการเรื่องของฟุจยาเจ๋อเสร็จแล้ว พวกเขายังถามเจาะจงด้วยว่าเคยเจอผู้ชายหน้าบากมาก่อนหรือไม่

กองตรวจการพิเศษบอกว่าผู้ชายหน้าบากคนนั้นช่วยสร้างยันต์พลิกดวงชะตาให้ฟุจยาเจ๋อ แล้วยังเป็นคนที่บอกให้ฟุจยาเจ๋อเอาหนังสือทำพิธี

พลิกดวงไปวางไว้ในโรงแรม ล่อลวงให้ชิงเหิงเรียนตามหนังสือเล่มนั้น

ฟังดูเหมือนจะเป็นคนเดียวกัน นอกจากเอกลักษณ์อย่างแผลเป็นบนหน้าแล้ว รูปแบบการเผยแพร่โฆษณาตามที่ต่างๆ ก็เหมือนมากเช่นกัน

ฉยงเหรินหันไปหาตู้เมิ่งซัง "มีเรื่องบางเรื่องที่คุณไม่ควรได้ยิน คุณอยากลองหรือว่าอยาก..."

ตู้เมิ่งซัง "อย่าตีฉันสลบนะ!"

ฉยงเหรินหยิบที่อุดหูสองข้างขึ้นมา "...ใส่ที่อุดหู"

ตู้เมิ่งซังหัวเราะแห้ง "บัดโอเอีย เข้าใจผิดหรือกระไรเนี่ย ฉันฉันใส่ที่อุดหูแล้วกันนะ"

เขาใส่ที่อุดหูแล้วสวมแฮดโฟนทับอีกรอบ เอนหลังฟังแล้วเปิดเพลง 'นักร้องแสง' อย่างสงบเสถียร ฉยงเหรินได้ยินเสียงที่ลอดออกมาจากหูฟังเป็นเพลงของตัวเองก็แอบดีใจ ที่แท้เพื่อนร่วมอาชีพก็ชอบเพลงเขาด้วยเหมือนกัน ดูเหมือนตู้เมิ่งซังจะเป็นคนที่ไม่เลวเลย

ชื่อเดิมของไบปิลิวคือหลิวฉวนตัน หลังจากเขาตายก็ไม่อยากไปเกิดใหม่ เพราะความอาลัยอาวรณ์โลกของเขา จึงกลายมาเป็นผีเร่ร่อนไร้ญาติขาดมิตร ลอยละลือไปทั่ว

ผีเร่ร่อนไร้ญาติมิตรส่วนใหญ่ต่างก็เอือมระเหยอยู่ไปวันๆ ไม่ทำอะไร ในหนึ่งปีก็ไปหาของกินแค่ช่วงเทศกาลเซ็งเม้งกับตรุษจีน ถ้าเกิดคนในครอบครัวไม่ถือธรรมเนียมปฏิบัติ ไม่เซ่นไหว้บรรพบุรุษ ก็จะได้กินแค่แต่คำเดียว มีแต่ต้องไปสถานที่ที่จะมีการจัดพิธีทำบุญช่วยเหลือวิญญาณไร้ญาติอย่างวัดหรือศาลเจ้า กินข้าวให้เสร็จก่อน จากนั้นก็รีบชิงหนีไปก่อนที่จะมีคนเขาจะสอดส่องวิญญาณ

มีครั้งหนึ่งเขาหิวเกินไปจนรู้สึกเหมือนจะทนไม่ไหวแล้ว หายมั่นว่าจะลงไปเกิดใหม่ในนรก ทว่าระหว่างทางกลับเจอคนใจดีมาเซ่นไหว้ของกิน ให้วิญญาณไร้ญาติเสียก่อน ของที่นำมาเซ่นไหว้ก็ดีมาก แล้วยังจุดธูปเผากระดาษเงินกระดาษทองให้ด้วย

หลิวจวนตันเข้าไปสวามิภักดิ์อย่างเต็มเหนี่ยว จากนั้นก็หมดสติไป เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็กลายเป็นกองใบปลิวอยู่บนรถไฟฟ้ายานใต้ดินไปแล้ว

จากนั้นชายที่สวมเสื้อกั๊กก็เก็บเขาได้ พวกเขาสองคนจึงเริ่มแจกใบปลิวในรถไฟฟ้ายานใต้ดิน

ตั้งแต่เขากลายเป็นใบปลิวก็รู้สึกอย่างชัดเจนมากกว่าตนเองเหมือนจะกลายเป็นหัวหน้าที่มีแซร์ลูกโซ่ไปแล้ว ทุกครั้งที่ใบปลิวส่งถึงมือคนอื่นแล้วอาจเกิดผล เขาก็จะได้รับรางวัลก้อนใหญ่ รู้สึกได้ว่าตัวเองเก่งกล้าขึ้นมาเล็กน้อย

ถ้าหากใบปลิวถูกแจกออกไปหมด และคนที่ได้รับใบปลิวเห็นหนังสือเล่มเล็กนั้นด้วย เขาก็จะได้รับอิสระอีกครั้ง

ฉยงเหวินถามผีเสื้อกั๊ก "เรื่องจริงเป็นอย่างไรที่เขาบอกหรือเปล่า"

ผีเสื้อกั๊กมกลอกตาไปมา "ประมาณนั้นมั้ง"

บทที่ 31

คำพูดผีเชื่อไม่ได้จริงๆ

ชายหน้าบากพอลงมือก็ใช้อาคมพลิกดวงชะตา ถ้าหากอาคมบนตัวไบปลิวเป็นแผนการของเขาจริงๆ ยังไงก็ไม่น่ามีมนตร์ไร้สาระที่ต้องถามถึง 287 ครั้งจึงจะสิงร่างได้สิ

ระดับความร้ายกาจแบบนี้ทำให้จากลาสต์บอสกลายเป็นตัวเบี้ยไอคิวต่ำที่มีไว้ให้ตัวเอกตอบหน้าโดยเฉพาะทันทีเลยนะ

ในนามเจ้าหน้าที่กองตรวจการพิเศษอาวุโส สยงเหมียวล้มผัสได้ทันทีว่าไบปลิวกับชายใส่เสื้อกล้ามพูดเรื่องจริงหรือเปล่า ขณะที่เธอกำลังจะแสดงฝีมือให้ฉยงเหรินได้เห็นความสามารถในการสอบปากคำของกองตรวจการพิเศษ ก็เห็นฉยงเหรินหยิบไบปลิวขึ้นมา ไม่มัวรีรอ ฉีกกระดาศขาดดังแควๆๆ

ไบปลิวตัวบิตงออย่างบ้าคลั่ง ส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดออกมา

"นายมันไม่ปกติ! นายฉีกกระดาศแผ่นนี้ได้ยังไง" ผีเสื้อกล้ามถอยหลังกรูดอย่างหวาดผวา เขาคิดจะหาที่ยึดเหนี่ยวจิตใจเพราะไร้ที่พึ่ง แต่ชายขวานหน้าหลังของเขาถ้าไม่ใช่คนที่มาจับเขา ก็อ่อนแอเสียยิ่งกว่าเขา เขาจึงได้แต่ต้องหาทางเอาตัวรอด โผเข้าไปกอดชายหน้าม้าไว้ดีกว่าไม่มีที่ให้หลบเลย

ฉยงเหรินคิดในใจ เพิ่งจะรู้หรือว่าผมไม่ปกติ เคยเห็นคนอื่นต่อยผีด้วยมือเปล่าหรือ ออว่าแต่ท่านไม่เคยเจอเลย แม้แต่ท่านพญายมก็ไม่เคยเจอ

เกาะ

สมองเจ้าผีตนนี้ไม่ไหวเอาซะเลย

"อย่าทรมานฉันอีกเลยนะ ฉันยอมพูดแล้ว!" โบปลิวกล่าวพลางร้องไห้ ร้องให้

ฉยงเหรินไม่พอใจสุดๆ "ผมไม่ได้ทรมานสักหน่อย เขาเรียกว่าลงโทษ อย่างยุติธรรมต่างหาก"

หลิวฉวนตันมองออกว่าฉยงเหรินปั่นหัวยากมากจริงๆ แกมเขายัง ไม่อ้อมค้อมอีก ลงมือจัดการทันทีทันใดด้วย มันจึงมีแต่ต้องพูดความจริง

ที่เขาบอกกับฉยงเหรินไปก่อนหน้านี้ไม่ใช่เรื่องโกหกไปเสียทั้งหมด หนังสือเล่มเล็กกับโบปลิวเป็นของที่ชายหน้าบากสร้างขึ้นมา และที่ไม่สามารถ ออกไปจากรดไฟฟ้าได้ดินได้ก็เป็นเพราะชายหน้าบากเป็นคนกำหนดไว้ แต่เนือหาบนโบปลิวเขาเป็นคนคิดมันขึ้นมาเอง

เป้าหมายคืออยากหาที่พักพิงให้วิญญาณน่าสงสารดวงอื่นๆ ให้พวกเขา สามารถกลับมายังโลกคนเป็นได้อีกครั้ง

ฉยงเหรินได้ฟังก็หมดคำจะพูด "อย่าพูดเอาดีเข้าตัวหน่อยเลย ผมรู้ว่า คุณคือใคร"

เขาโชว์หน้าเสิร์ชบนโทรศัพท์ให้โบปลิวดู

หลิวฉวนตันเป็นคนเมืองหยางเจิง มาที่เมืองหลงเจิงเมื่อสิบปีก่อน เพราะ เขาติดเหล้าติดพนัน ทั้งยังก่อกรรมทำชั่ว ภรรยาจึงขอหย่ากับเขาแล้วหอบลูก กลับบ้านพ่อแม่ไป

เพื่อแก้แค้นอดีตภรรยา เขาจึงบุกเข้าบ้านอดีตภรรยาามวิกาล คิดจะฆ่าทุกคนรวมทั้งลูกชายแท้ๆ ของตัวเองด้วย

โชคที่วันนั้นมีคนที่เขาไม่ได้คาดการณ์ไว้อยู่ที่นั่นด้วย

พ่อตาเคยเป็นทหารมาก่อน และมีเพื่อนร่วมรบคนหนึ่งที่จะจำอยู่ใน กองทัพมาเยี่ยมเขา และคืนนั้นเขาอนอนในห้องนอนแขกพอดี หลิวฉวนตัน บุกเข้ามาทางหน้าต่างหลังบ้าน นายทหารรุ่นเก๋าตื่นตัวกลางดึก ตัดสินใจ ลุกขึ้นออกไปจับตัวโจรทันที และคว้าเอาเก้าอี้ในห้องครัวตัวหนึ่งมาเป็นอาวุธ

ป้องกันตัว

หลิวฉวนตันเห็นนายทหารรุ่นเก่าก็นึกว่าเป็นคนรักใหม่ของอดีตภรรยา เขาเที่ยวช่องได้ แต่อดีตภรรยาห้ามมีผู้ชายคนอื่นแม้ว่าจะหย่าร้างกับเขาแล้วก็ตาม

จิตสังหารของเขาพลุ่งพล่านทันที อยากจะฆ่านายทหารคนนั้นด้วย แต่นายทหารเคยผ่านศึกมาแล้วหลายครั้ง คนที่จิตใจคิดแต่เรื่องผู้หญิงกับเหล่าอย่างเขาจะเทียบชั้นได้ยังไง

หลิวฉวนตันพันมีดพร้าลงไป นายทหารรุ่นเก่ายกเก้าอี้ขึ้นมากัน มีดพร้าก็ติดแข็งอยู่กับเก้าอี้ หลิวฉวนตันจะดึงมีดออก แต่เขาออกแรงมากเกินไป เมื่อดึงออกมาได้สันมีดพร้าก็เหวี่ยงมาโดนหว่างคิ้วของตัวเอง มันฝังเข้าไปในหัวสองเซนติเมตร เขาหายใจหืดหอบ หัวไปกระทบกับโต๊ะหินอ่อนจนตายคาที่ทันที

เรียกได้ว่าเป็นตัวอย่างของคำว่ากรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง เพราะอดีตภรรยาเลี้ยงแมวด้วย จึงติดตั้งกล่องสองแมวไว้ในบ้านสองสามตัว โชคดีที่ถ่ายติดภาพตอนที่เขานึกเข้ามาเอามีดปักหัวตัวเองไว้ได้ทั้งหมด

สิ่งที่นายทหารทำการป้องกันตัวเองอย่างสมเหตุสมผล ทั้งยังยืนหยัดเพื่อความถูกต้อง จึงได้รับเหรียญรางวัล อดีตภรรยาเองไม่นานก็ลืมความเจ็บปวดที่ได้รับจากเขา และพบเจอกับความสุขครั้งใหม่

คนอย่างหลิวฉวนตันเลวเกินเยียวยา คนอย่างเขาเนี่ยนะจะมีแก๊ใจอยากช่วยเหลือวิญญาณดวงอื่นกลับสู่โลกคนเป็น

ฉงยเหริน "ถึงอาคมพวกนั้นของคุณจะเป็นขยะ แต่ก็สามารถผูกมัดวิญญาณไว้บนรถไฟฟ้าได้สินั้ได้จริงๆ คุณไม่ได้คิดจะทำให้ตัวเองแข็งแกร่งขึ้นเลยสักนิด แล้วก็ไม่ได้คิดจะช่วยพวกเขาหาตัวตายตัวแทนด้วย คุณแค่อยากเอาวิธีการหาตัวตายตัวแทนมาใช้เป็นกลอุบายเพื่อตัดวงจรวิญญูสงสารของพวกเขา ฆมพุดถูกหรือเปล่า"

หลิวฉวนตันไม่คิดว่าจะถูกฉงยเหรินอ่านทะลุขนาดนี้ เขาคิดจะเล่นลั่น

แต่ทันทีที่เห็นฉยงเหรินเริ่มขู่อำนาจ เขาก็เปลี่ยนคำพูดทันที "คุณพูดถูกแล้วครับ คุณเป็นคนที่ฉลาดที่สุดเท่าที่กระผมเคยเจอมาเลยครับ"

สยงเหมีวยถึงกับเหม่อ ถึงแม้กองตรวจการพิเศษจะมีคำพูดติดปากว่า 'คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะเจียบ หาก你不พูด เราจะป้อนยาสารภาพความจริงให้คุณ' แต่วิธีการสอบปากคำด้วยความรุนแรงแบบฉยงเหรินก็เป็นอะไรที่พวกเขาไม่เคยเจอมาก่อนเลยจริงๆ

ไม่มีทางกอบกู้ได้เช่นกัน

สยงเหมีวยมาส่งฉยงเหรินถึงกองถ่าย ตลอดการเดินทางครั้งนี้ มันรู้สึกเหมือนตัวเองเลเวลอัพแล้ว มันได้เรียนรู้อะไรเยอะมาก

มันอยากกลับไปถกเรื่องวิธีการทำงานแบบใหม่กับเพื่อนร่วมงานเดิมนั้น ฉยงเหรินเขาเป็นแค่ประชาชนธรรมดา ไม่รับเงินก็ยังจับผิดได้ แล้วพวกเขามีเหตุผลอะไรที่จะไม่ขยันทำงานด้วย

ผีทั้งสามตนถูกสยงเหมีวยพาตัวกลับไป หลังจากให้การชัดเจนแล้วก็ค่อยให้ยมทูตมารับตัวไปส่งพิจารณาความผิดที่ยมโลก

กู๋เมิ่งซังหลังจากลงรถแล้วก็รู้สึกสับสนงงงวยไปหมด เขาเป็นใคร เขาอยู่ที่ไหน ทำไมสยงเหมีวยไม่ไปส่งเขาที่สตูดิโอถ่ายรูปร่าง เป็นประชาชนเหมือนกัน ทำไมถึงปฏิบัติไม่เท่าเทียมกัน

ฉยงเหรินเห็นร่างของเหยียนโม เพื่อนข้างห้องของเขาซึ่กังวลจริงๆ ผีนั่นอ่อนแอไม่มีใครเกิน ไม่มีทางทำอะไรเขาได้เลยสักนิด

"คุณมาได้ไงครับ"

เหยียนโม "หวังว่าเธอจะกลัว"

กู๋เมิ่งซังตะลึงกับความหล่อของเหยียนโมจนหกล้มหกคะเมน จากนั้นก็พูดอะไรไม่ออก เมื่อก็คิดว่าใครกลัวนะ ฉยงเหรินนะเธอกลัว พวกคุณสองคนช่วยเข้าใจสถานการณ์กันหน่อยได้ไหม ฉยงเหรินต่างหากที่ทำให้ผีกลัวเข้าใจใหม่

ฉยงเหรินขู่นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ ทำมือบอกว่าเล็กน้อย "กลัวนิดๆ ครับ แต่ก็พอไหว คงเป็นเพราะเปลี่ยนทีวีใหม่ ผีพิเศษเลยได้ผลดีกว่าเดิมละมังครับ"

เหยียนโมได้ฟังก็ทอดถอนใจอยู่ในใจ

น่ำรักมาก

ถึงฉยงเหรินจะไม่กลัวเท่าเมื่อก่อน แต่ก็ไม่ชอบความรู้สึกที่ทำให้ชนลูก
ชนชั้นแบบนี้อยู่ดี "ขอตะหนอยได้ไหม"

เหยียนโมพยักหน้า ฉยงเหรินก็ตะหลังมือเขาเบาๆ ก่อนเงยหน้าขึ้นมายิ้ม

"ตอนนี้ไม่รู้สึกลัวแล้วครับ"

เหยียนโมอดถอนหายใจไม่ได้

น่ำรักจัง

จุดเขากลับยมโลกตอนนี้เลยได้ไหม ไม่ปล่อยเขาออกมาตลอดชีวิตเลย
ได้หรือเปล่า

เขาเอามือไว้ข้างหลัง ควบกลิ้งกลีบดอกบัวขนาดเท่าข้อนิ้วออกมา
กลีบหนึ่ง มันมีสีแดงเข้มและสัมผัสอันกรุ๋น รวากับสลักขึ้นมาจากพลอยทับทิม
ทั้งชิ้น

เหยียนโมวางกลีบดอกบัวไว้บนฝ่ามือของฉยงเหริน "แค่พวกมันติดตัวไว้
จากนี้เธอก็จะไม่กลัวอีกต่อไป"

'ฉยงเหรินปรากฏตัวในกอง 'พัตดอกท้อ' ยันบทหมิงเจินตกเป็นของ
ฉยงเหรินแน่นอน นี่จะเป็นไอดอลที่ฝันตัวมาเป็นนักแสดงอีกคนหรือไม่'

ฉยงเหรินตื่นมาแต่เช้า ก็เจอคนแซ่ชวี่ลิงก์ขาวนี้มา

ในใจเขาดีใจครึ่งกลุ้มครึ่ง

ที่ดีใจเพราะไม่นึกว่าจะมีคนโพสตัวของเขา เพราะนี่สามารถบอกได้
ว่าเขาเริ่มมีชื่อเสียงเล็กๆ แล้ว ที่กลุ้มก็เพราะกลัวกองถ่ายจะยื่นกิ่งมะกอก*
มาให้เขามากกว่าเดิม

เขาแสดงหนังไม่เป็นจริงๆ ถึงจะอยากใช้ทางลัดโดยการเอาผลงาน
ภาพยนตร์มาส่งเสริมงานไอดอล แต่ก็กลัวว่ามันจะให้ผลตรงกันข้าม

* ยื่นกิ่งมะกอก หมายถึงการแสดงความเต็มใจที่จะผูกมิตรหรือสมานฉันท์

ต้องโทษที่ตอนเขาไปถ่ายบทของหมิงเจิน จางเฮ่าเอ๋ยปากชมเขาเสียยกใหญ่ จนทำให้คนไม่น้อยเข้าใจผิดว่าเขามีความสามารถในการแสดงจริงๆ

ในบทหมิงเจินจะได้ยินข่าวว่านิตยสาร 'Today Music' ฉบับที่ตัวเองขึ้นปกให้มันขายไปได้แล้วหลายแสนเล่ม โดยเขาก็ไม่ได้ลำพองแต่ก็ไม่ได้ถ่อมตัวเกินไป เพียงหัวเราะเบาๆ แล้วพูดว่า 'ไม่ต่างจากที่คิดไว้เท่าไร'

จางเฮ่าคิดว่ามู้ดอารมณ์ของบทชุดนี้แสดงออกมาได้ยากมาก แต่ฉยงเหวินกลับถ่ายทอดออกมาได้อย่างตรงจุด ทั้งยังลงตัวด้วย

จางเฮ่ารู้สึกเซอร์ไพรส์มาก ฉยงเหวินไม่หยุดปากสำหรับผู้กำกับที่บอกให้ถ่ายฉากเดียวกันหลายๆ ร้อยเทค แต่สุดท้ายก็เลือกหยิบเทคแรกมาใช้ของเขาแล้ว ระดับความพึงพอใจที่เขามีต่อฉยงเหวินสูงจนน่าตกใจ

แต่สำหรับฉยงเหวิน เขาก็แค่นึกย้อนไปถึงอารมณ์ตอนที่ตัวเองรู้ข่าวว่า 'รวมเรื่องเครื่องทรงมาน' มียอดขายถึงสิบสองล้านเล่ม จากนั้นก็แสดงออกมาจากประสบการณ์จริงเท่านั้น

เฮ้อ ขนาดเงินร่ำรวยก็ยังคอยมาตะล่อมให้เขาผันตัวไปเป็นนักแสดงทุกวัน ทำให้ถึงรู้สึกว่ายอธบายไปก็ไม่เข้าใจกันนะ

แต่ช่วงนี้ก็เชื่อว่าจะไม่มีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นเลย อย่างแรก ถึงเพยวี้โอทำงานได้ดี จำนวนคนออนไลน์เพิ่มขึ้นอย่างคงที่

สารคดีที่เขาเลือกส่วนใหญ่ล้วนเป็นสารคดีสัตว์โลกน่ารัก สารคดีอาหารเลิศรส รวมไปถึงสารคดีเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่น อบอุ่นหัวใจสุดๆ

ได้ยินว่าแม้แต่ฉินกั๋วหวังก็ยังไม่สามารถหนีมนตร์เสน่ห์ของวี้โอ สัตว์เลี้ยงน่ารักได้ และกำลังวางแผนจะซื้อตุ๊กตาผ้ามาไว้สักตัว

เว็บไซต์ของเขามีคนเสนอขอซื้อพื้นที่โฆษณาเป็นครั้งแรก แต่ฉินกั๋วหวังว่าจะไม่ได้มาจากซ่งตี้หวังหรือท่านพญายม ทว่าเป็นผู้เจี๊ยงหวัง

ผู้เจี๊ยงหวังก็อยากได้รางวัลยมราชยอดเยี่ยมเช่นกัน เขาถือโอกาสตอนที่เพลงกับคลิบโปรโมตของซ่งตี้หวังยังไม่ได้ฉีฟโหลด รีบถ่ายคลิบโปรโมตตัวเองและชิงร่วมงานกับถึงเพยกั๋น

ศิลปินโฆษณาสามารถดัดข้ามได้ แต่ถ้าหากดูครบ 18 วินาที เว็บไซต์ก็จะได้รับเหรียญนรกหนึ่งเหมา*

ถึงแม้ว่าตอนนี้รายรับของเว็บไซต์จะยังห่างไกลจากรายจ่ายมาก แต่เมื่อเห็นคอมเมนต์ของพลเมืองในยมโลกที่กรีดกรีดกับหมาแมวและกระต่ายอย่างมีความสุข ทั้งยังน้ำลายไหลกับภาพอาหารต่างๆ ขยงเหรินก็รู้สึกว่าการเงินทุกไควที่ขาดทุนไปนั้นคุ้มค่าแล้ว

และในเว็บไซต์เรื่องผีเมืองหลงเจิง คลับขยงเหริน ชาวเน็ตเองก็พากันถกประเด็นกันอย่างเร้าร้อน

[ช่วงนี้เจ้าหนูของฉันทำอะไรแผลงๆ อีกแล้วใช่เปล่า เมื่อคืนฉันฝันว่าปู่ขอให้ฉันเผาแมวสองตัวไปให้เขา แถมบอกว่าอยากกินกะหล่ำเหี่ยวด้วย]

[ทำไมพอมีสันมาเข้าฝันก็บ่อยให้ขยงเหรินตลอดเลยละ แต่เอาเถอะฉันก็คิดว่าเป็นผีมือเขาเหมือนกัน บ้าฉันบอกว่าอยากได้หมาลาสกัน พวกคุณรู้จักคนที่ทำอลาสกันงเด็กได้บ้างไหม]

[ฉันเสิร์ชดูในเน็ตแล้ว หาซื้อซามอยด์กระดาศไม่ได้ เลยซื้อกระดาศมานั่งทำเอง (หมากระดาศ.JPG)]

[คุนซื้อไอดี คห. บนมาก คุณใช่พี่สาวที่เจอขยงเหรินจับผีบนรถไฟฟ้าใต้ดินสองครั้งหรือเปล่า]

[ใช่ ฉันเอง]

[อ่าๆๆ ตกเป็นบ้า ไม่กี่วันก่อนขยงเหรินจับผีสองตนบนรถไฟฟ้าใต้ดิน เขาคิดว่าตัวเองปิดเรื่องนี้มืด ไม่มีใครรู้ว่าเป็นเขาแน่เลย จริงๆ วันนั้นสาวๆ ในคลับขยงเหรินนัดไปกินเลี้ยงกัน พวกเราก็ได้ดูการจับผีบนรถไฟฟ้าใต้ดินของเขาตลอดทางเลย]

[จริงอะ อิจฉา อยากย้อนเวลาได้ชะมัด ฉันก็อยากเห็นเจ้าหนูจับผีบ้าง]

[ฉันก็อยู่ในเหตุการณ์นะ คลับขยงเหรินของพวกเรา มีพี่สาวคนหนึ่งที่มีดวงตาหยินหยาง เธอบอกว่าขยงเหรินด้อยผีร้องให้เลย ฉันฆ่าแทบบ้า เจ้าหนู

* เหมา คือค่าเงินของจีน ซึ่งมีมูลค่าน้อยกว่าหยวน โดย 10 เหมาเท่ากับ 1 หยวน

ของฉันโหดจริงๆ]

[เขาคิดว่าแค่ปิดหน้าต่างห่มวกพวกเราก็จำไม่ได้แล้วสินะ ชำมาก ต่อให้เขาพันตัวเป็นมัมมี่ฉันก็มองสัดส่วนรูปร่างเขาออกน้า พวกเราก็แค่อยากชมการแสดงของเขาเจี๊ยบๆ หรือก]

[นั่นสิ อ่านที่พี่สาวพิมพ์รายงานสถานการณ์สดๆ ในกระทู้ตลอด ต่อให้เจ้าหนูแค่เหวี่ยงหมัดใส่อากาศเฉยๆ ก็ยังน่ารัก ฮือๆ กำอึ้งมือน้อยๆ แน่นมาก อยากหุ้ม]

[คห. บนตึ้นจ้ำ เจ้าหนูของเธอได้สมญานามว่าขยงหมัดเหล็กแล้วหะ อ่ามโนเอาเองว่าเป็นอึ้งมือน้อยๆ ได้ปะ]

[อึ้งมือน้อย! หุ้แมว! ลูกแมว! อร๊าย ฉันทันแล้ว]

[ออกทะเลแล้ว ฉันขอถามหน่อย ที่ไหนมีแบบทำกระดาดขงเตี๋ยรูปแมวบ้าง ขอด่วน]

เว็บบอร์ดเรื่องผีเมืองหลงเจิงเป็นหนึ่งในเว็บบอร์ดเรื่องลึกลับที่ใหญ่ที่สุดไม่กี่เดือนก่อนเพราะเรื่องฮอตเสิร์ชของขยงเหริน ทำให้เกิดการถกเถียงกันอย่างเร่ร้อนสุดๆ เพราะเหตุการณ์นี้จึงมีคนตกหลุมรักขยงเหรินเยอะมาก เจ้าของเว็บบอร์ดจึงสร้างห้องคลับของขยงเหรินแยกออกมา

นับว่าเป็นสวัสดิการอย่างหนึ่งของคนดังอันดับต้นๆ

กู๋เมิ่งซังติดการไถ่กระทู้เว็บบอร์ดทุกครั้งก่อนนอน เมื่อเห็นกระทู้ในห้องแยกก็อดปวดใจไม่ได้

ที่แท่นรถไฟฟ้าใต้ดินแสนเจี๊ยบเจี๊ยบวันนั้นมีคนตั้งเยะเยะแอบจับตามองพวกเขาอยู่ แถมคนพวกนี้ก็ไม่มีใครจำเขาได้เลยสักคน

บัดซบเอ๊ย! กู๋เมิ่งซังเพิ่งจนนอนไม่หลับ เขากดเปิดเพลง 'นักร้องแสง' เจี๊ยบๆ กล่อมเข้านอน

"ทาดา ทาดา ทา ทาดาดาดา"

อ้ากกก แล้วทำไมต้องไปฟังเพลงคู่แข่งที่เอาชนะตัวเองได้ก่อนนอนด้วยเล่า!!

อย่างนี้ก็เท่ากับว่าเขาแพ้ราบคาบไม่เหลือชั้นดีเลยสิ
 กูเม็งซังร้องให้น้ำตานองเปียกขึ้นไปถึงจอผม แล้วก็หลับไปทั้งน้ำตา
 วันรุ่งขึ้น กูเม็งซังก็ได้รับตารางงานที่ผู้จัดการส่งมาให้ แล้วก็ประหม่า
 อยู่คนเดียวเงียบๆ

"ทำไมต้องรับงานถ่ายรายการ 'สปิริต 101' ให้ผมล่ะ"

ผู้จัดการ "รายการของหลัซุ่ยได้กระแสดีแล้วก็มีประเด็นน่าติดตามเพียบ
 มาตั้งแต่ไหนแต่ไร นายอยากยืนอยู่จุดสูงสุดมาตลอดเลยนี่? ฉันว่าตัวนาย
 ยังขาดจุดขายอยู่ รูปแบบของรายการนี้แปลกใหม่มาก แล้วนายยังเคย
 บอกฉันด้วยว่าอยากวัดกับฉยงเหรินตรงๆ สักตั้ง ฉันเลยคิดว่านี่น่าจะเป็น
 โอกาสดี"

กูเม็งซัง "..."

เขาละคิดถึงตัวเขาเมื่อก่อนจริงๆ ตัวเขาที่ใส่เสื้อบิสสุทธ์และไม่ประสี
 ประสา

ผู้จัดการ "ในหมู่คนที่เข้าแข่งอีพีแรก นายคือคนที่ดังที่สุด จากนั้นก็
 เหมือนเจ็ยเหียนกับฉยงเหริน จำนวนแฟนคลับนายเอาชนะพวกเขาได้เห็นๆ
 วางใจเถอะ ความนิยมของนายต้องได้ที่หนึ่งแน่นอน"

กูเม็งซังวางใจไม่ลง

ผ่านไปไม่กี่วัน รายการเซอร์ไววัลแข่งร้องเดินสุดลึกลับและระทึกขวัญ
 ขนาดใหญ่ที่ชื่อเดิมว่า 'เด็กฝึกลับ' ในชื่อใหม่อย่าง 'สปิริต 101' ก็เริ่มต้นขึ้น
 ตอนที่หนึ่ง 'บ้านสุสานกระดูก'

ฉยงเหรินกับผู้เข้าแข่งขันเก้าคนยังไม่ทันเจอน้ำกัน แต่ละคนต่างก็
 ถูกปิดตา แล้วพาไปยังหน้าตึกร้างขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3OmDvVg>